

El partit reformista preté encara vogar per llibertat i justícia, continuant fent compatibles la Monarquia i la República, i això és un absurd.

Avui les forces s'han de definir, destriant a una banda els monàrquics i a l'altra els republicans.

Aquestes unions improcedents sols poden portar-nos un complet confusionisme.

OBRERS

L'Associació Internacional dels Treballadors, s'adreça a tots els pobles, amb motiu del Primer de Maig, defensant:

La lliberació dels presos polítics i socials!

La supressió de totes les lleis d'excepció, eliminació de totes les disposicions legals que obstaculitzen les Accions Sindicals i Socials!

Implantació de la jornada de sis hores i del control obrer de la producció!

ACTE D'AFIRMACIÓ CATALANA A PARÍS

El dia de Sant Jordi, tingué lloc al Restaurant Barcelona, a París, un acte de solidaritat i d'afirmació catalana.

Aplegats en un íntim reculliment, sota la presidència d'honor d'En Martí Vilanova, el nostre malaguanyat company suara traspassats, els artistes i escriptors residents a París afirmaren llur fe catalana i llur confiança en l'esdevenidor del nostre poble.

El sopar transcorregué en mig d'una franca companyonia i posà de manifest l'unanimitat dels catalans de París en la seva voluntat de justícia.

Fèlix Ferrer, amb paraula càlida, saludà els exiliats presents i llegí les adhesions, valuoses i en gran nombre, que s'havien rebut.

A proposta d'En Jaume Miravittles i amb el fi de col·laborar amb efectivitat a la subscripció pro-presos i exiliats, es decidí organitzar a Barcelona una exposició, a la que els principals artistes catalans de París ja han promès a hores d'ara el seu concurs, mitjansent l'aportació gratuïta d'una obra. Entre altres, es compta ja amb les adhesions dels pintors Pruna, Francesc Domingo, Laura, Tona, Ros, Pau Planas, Gol i dels escultors Granyer i Maragall. També es fan actualment gestions per a que hi col·laborin igualment artistes de tan renom com Picasso, Gargallo, J. M. Sert, etc.

Acte seguit es feu circular la llista de la subscripció que té oberta la «Casa de Catalunya» de París, a favor de la vídua i fill de Martí Vilanova, i es recolliren 300 francs.

Abans del brindis, fou pres l'acord de tremetre els següents telegrams, que foren signats per J. M. Gol, Rafel Ramis, Jaume Gascon, Jaume Miravittles, J. Granyer, Ernest Maragall, J. Ros, R. Tona, D. Ozerons, F. Vinyes, F. Ferrer, A. Ciutat, Guilanyà, J. G. Gorkin, Fr. Domingo, P. Planas, J. Solsona i F. Dalmau:

«Macià.—Terminus Nord.—Brusel·les.—Catalans París saluden respectuosament Capdill.»

«Compte.—«Ateneu Empordanès», Pi, 11.—Barcelona.—Catalans París saluden companys alliberats.»

«General Berenguer.—Madrid.—Catalans París demanen respectuosament ampliació Amnistia presos i exiliats socials.»

CONCERT-HOMENATGE.

El nostre Orfeó amb la intenció de provar que no és solament el cognom que en porta de popular, sino que vol encarnar-s'hi amb els seus fets, donà el dissabte passat a la Plaça Major un Concert homenatge al poble.

En una altra secció d'aquest periòdic es fa ressó d'aquest concert, des de el punt de mira musical i per això en aquest lloc, solament volem al·ludir la actitud presa, per alguns elements de l'esmentat Orfeó, davant l'acord de les Juntes de «Concentració Republicana» i «Centre Obrer» de la nostra ciutat, respecte a la llaçada que en nom del poble, es proposava donar a l'Orfeó.

Som enemics decidits d'ostentar etiquetes superficials, anucladores d'un determinat ideologisme, sovint imposat per les circumstàncies i encara, a vegades, en mires a possibles avantatges materials que l'esdevenidor pogués reportar aital denominació; creiem que els atributs civils de democràcia, liberalisme, popularitat etc. els

havem de guanyar amb els nostres actes de cada dia, obrant despallats de tot egoisme i atents sempre a l'esperit de sacrifici que enclou la pràctica d'aitals denominacions ideològiques.

Per pensar així no sabèrem veure els mèrits democràtics que pogués tenir l'Orfeó Popular Olotí, per obligar-nos a rendir-li l'homenatge a que se'ns convidà.

Gosem, tanmateix, apuntar que algú, significat element de l'esmentat Orfeó no s'ha pas sabut conquerir-se l'adhesió i simpatia de la massa popular, per a poder-se lamentar, amb tanta duresa, del comportament d'aquestes dues entitats, eminentment obreres.

Nosaltres lamentarem que no es pogués contribuir a la ofrena de l'esmentada llaçada, com igualment lamentem que hi puguin haver elements que es devinguin un destorb a la democratització i potser engrossiment de les fileres corals del nostre Orfeó.

Tampoc trobem gens honorable aprofitar una avinentesa com aquesta per a atribuir arbitrariament suposades manifestacions al nostre Director i President de la «Concentració Republicana» Ramon Aubert, les quals d'ésser certes, posarien en dubte la seva catalanitat, que n'estem segurs, per haver-ho escoltat d'ell mateix, i en més d'una ocasió, sent amb el mateix entusiasme i fervor com qualsevol altre, per més pur representant que es cregui ésser d'aital sentiment. Lamentem aquets fets, per quan representen un estat d'esperit poc favorable al sacrifici que havem de fer tots per aplegar el major número possible de voluntats a la conquesta de la llibertat nacional de la nostra terra.

Tribuna Lliure

Sr. Director d'ACCIO CIUTADANA

Molt senyor meu: Em veig obligat a recórrer a aquesta secció, oblidant que tinc un lloc com a col·laborador en aquest setmanari, que tant aprecio i que voldria veure augmentar cada dia. La meua estada a Barcelona no em permet intervenir com abans en el seu desenrotllament, que, com sabeu, complia amb tota la bona fe; ara haig de limitar-me en esperar el dia de rebre'l, la qual cosa em permet fer el mateix comentari que faria un altre llegidor qualsevol.

Vaig llegir fa uns dies a «La Publicitat» que ACCIO CIUTADANA s'havia adherit al «Casal Català» (1) amb motiu de la seva inauguració. Això, després d'haver llegit els suculentos discursos dels capdavanters de l'esmentat Casal, excepció d'unes franques manifestacions del senyor Figueres, em feu molt poca gràcia. No veig contacte possible en un lloc el qual no representa res més que una petita burgesia acovardida. El «Casal Català» no s'ha definit encara; no són ni d'Acció Catalana ni de la Lliga; ho digueren ben clar ells mateixos; essent així, doncs, no pot interessar-nos. Centre Català, únicament, és tan poca cosa com passejar-se amb el llasset a la solapa de l'americana, com cantar, embadalits, cançons inútils. En el «Centre Català» d'Olot, hi caben totes les ideologies, mentre no s'apartin de l'ideal de catalanitat. Molt bé; hi caben, doncs, tots aquells homes, per molt catalans que siguin, que implantaren el pacte de la fam als petits mestres de treball, no burgesos, que per les seves conviccions humanitàries, no volgueren pertànyer a la funesta Patronal; ho dic pel senyor Capdevila, ara fervoros catòlic, abans conseqüent republicà.

Hi caben també aquells catalans que, com xais, prengueren l'escopeta arrovellada i col·laboraren, a l'arribada d'un gran senyor, en les files del Somatent. No, de cap manera; ACCIO CIUTADANA, setmanari republicà federal, disposat també a lluitar pels assumptes socials, no hi pot tenir contacte ni deieu, tampoc, amanyagar-los cada setmana. Per dignitat, no poden interessar-nos de cap manera. Primer que es defineixin, i si no han sapigut espurgar aquells que durant molt temps, anaren contra les lleis fundamentals de la democràcia, nosaltres no hi tenim cap culpa. La dignitat de l'home abans que tot.

JOSEP PUJOL

Barcelona, 15-4-30.

(1) N. de la R.: ACCIO CIUTADANA no és adherida al Casal Català. El corresponsal de «La Publicitat» ho publicà de segur equivocadament per una mala interpretació, de segur.

INSISTIENDO

Hemos leído con suma atención el interesante artículo Editorial de ACCIO CIUTADANA, n.º 8, con el título «Romanticisme Obrer».

En primer lugar debemos agradecer (aún que no estamos conformes con el antes citado artículo que nos mueve a replicar) porque de los semanarios que se editan en ésta, solo ACCIO CIUTADANA se preocupa algo del problema obrero, que los otros nada más les interesa que la farsa religiosa, por así poder embrutecer más las conciencias obreras.

Puntualicemos. El apoliticismo y la inhibición en materia electoral (según nuestro entender) son vivos y palpantes y no nos queda lugar a dudas, no podemos ni debemos aceptar hechos cuya naturaleza sea el ansia de dominación y explotación.

No debemos contribuir a la exaltación de unos hombres a esferas gubernamentales, ante la desorientación de un pueblo, subyugado por una dictadura de seis largos años; tenemos el deber de ser consecuentes con la doctrina que apostulamos hasta la consecución total de los objetivos sociales que han de redimir el hombre oprimido del opresor, como muy bien dijo Boenin, que la emancipación del obrero es obra de él mismo.

En lo que dice: *Amb quin estat major han de formar part l'exèrcit dels nostres obrers? Amb quin partit poden cooperar de manera que no facin novament sacrificis estèrils i es vegin altra vegada defraudats?* Mil gracias, señores, por la atención; la Peña que ésta suscribe, su ideología es el Comunismo Libertario y está identificada con la Confederación Nacional del Trabajo; como pueden ver, por no dar lugar a dudas, tenemos los obreros la senda bien trillada. Tiene nuestro programa sus principios básicos, con su doble finalidad de ser incompatible con el Estado y la propiedad privada, base de la sociedad burguesa.

Nuestra esencia económica revolucionaria consiste en que, mediante la acción directa del Sindicato, ha de hacerse innecesaria la del Estado, implicando como consecuencia de este apostulado, un nuevo orden social, opuesto totalmente al sistema que impera a todos los dominios de la política capitalista. Somos pues los que ansiando la igualdad de derechos individuales y la más completa libertad, queremos sustituir el capitalismo, por la acción ordenada de los Sindicatos y el Estado, por la independencia de las colectividades políticas y económicamente libres o solamente reinvi-culadas por su libre iniciativa y voluntad.

Sobres los desengaños de los trabajadores que atribuis al Sindicalismo, no hay tal desengaño, porque si os enterais de la prensa obrera, os habreis dado cuenta de la forma que vuelven a reorganizarse los sindicatos por medio de «ramos e industrias», principalmente allí donde fueron más castigados y perseguidos, que es en Barcelona.

Y en Olot ¿qué desengaños ha sufrido el obrero del Sindicalismo? ¿Quién fué que conquistó las mejoras que hoy disfrutamos, sino la unión del obrero dentro del Sindicato, después de una lucha que duró varios meses? ¿Qué era aquello que decían los políticos, que los obreros hacíamos el juego a los alemanes y que queríamos destruir y arruinar las industrias, sino que calumnias? No estamos desilusionados ni aturdidos, no, porque pronto volveremos a la lucha, pero con más bríos que nunca.

Dicho esto damos solución al motivo que nos ha obligado a esgrimir nuestra tosca pluma en defensa de los ideales que nos son queridos y por aclarar nuestra posición.

PEÑA LIBERTARIA

Nota: Amigo Dot-Arxé; aceptamos gustosos la entrevista que nos brindas.

= L'ampla llibertat que concedim en l'exposició d'ideologies i opinions en aquesta secció enz obliga a recordar novament que dels conceptes emosos en la mateixa en són exclusivament responsables els seus signants.

Cal que els Ajuntaments i Diputacions de Catalunya presentin a Madrid la seva protesta per els fets de l'arribada d'En Compte. Es una qüestió de dignitat!